Studietur

Praktikanter fra DR Nyheder i Taiwan

Luka Emil August Jørgensen
Asta Handberg
Sofie Høyer Steenbuch
Catharina Maria Skov Lassen
August Johan Bang
Oliver Boise Hansen
Pernille Pia Hansen
Mathilde Bugge
Sille Ugelvig
Sophie Bavnhøj

Program

Tidspunkt	**Beskrivelse**
Onsdag d. 19 februar	
Kl **18.00**	**Afgang fra Kastrup**
Torsdag d. 20 februar	
Kl **17.45**	**Ankomst Taipei**
Fredag d. 21 februar	
Kl. **10.00 - 11.30** **Kl. 12:30 - 14:30** **Kl. 15**	**Det danske handelskontor**, Bo Mønsted, Direktør for handelskontoret **Public Service Television** **The News Lens**
Lørdag d. 22 februar	
Kl: 8:00	**The Taiwan Take,** Skype-samtale med Emily Wo, Co-founder af mediet bag
Søndag d. 23 februar	
Mandag d. 24 februar	
Kl. 9.00 **kl. 14.00** **Kl. 19.00**	**University of Taipei** **Nicola Smith,** Asien korrespondent, The Telegraph **Will Yang,** undersøgende journalist, The Reporter
Tirsdag d. 25 februar	
10.00-11.30 **Kl. 15.00**	**Taiwan Today** **Reporters Without Borders**
Onsdag d. 26 februar	

Kl. 10	**Taiwan News**
Kl. 14:45 - 16	**Sun Yat-sen Memorial Hall** + rundvisning
KL. 17:00 - 19	**Taiwans digitale minister Audrey Tang**

Dag 1: Det danske handelskontor i Taipei, Public Service Television og The News Lens

Det danske handelskontor i Taipei

Det danske handelskontor i Taiwan var første besøg på vores tur. Her mødtes vi med direktøren for handelskontoret Bo Mønsted og handelskontorets to praktikanter Julie og Julie, som havde været i Taipei i tre uger på det tidspunkt.

Det danske handelskontor fungerer som ambassade i Taiwan og har konsulærer opgaver som f.eks. at udstede pas og hjælpe danskere bosat i Taiwan. Men da Danmark ikke anerkender Taiwan som selvstændig nation, er handelskontoret en underafdeling af den danske ambassade i Beijing, Kina og altså ikke en selvstændig ambassade.

På handelskontoret fik vi en masse viden om Taiwan og landets internationale relationer. Samt hvilke interesser Danmark har i landet.

Taiwan har indenfor de sidste par år begivet sig ud i et vildt 'vind-eventyr'. Landet planlægger og er i gang med at bygge en helt masse vindmøller langs den over 1500 km lange kystlinje. Det kommer lige nu danske virksomheder som blandt andet Vestas til gode. Da de har vundet en del af det udbud, der har været om at få lov til at opføre vindmølleparker langs den taiwanesiske kyst. Derfor forventer Bo Mønsted og det danske handelskontor også, at den del flere danskere vil flytte til landet i løbet af de næste år.

Udover at høre en masse om det danske vindmølleeventyr i Taiwan, fik vi en del at vide om den politiske situation i landet, som jo er noget speciel på grund af forholdet til Kina.

Man kan i store træk dele det politiske landskab op i to fløje – den grønne fløj og den blå fløj. Den grønne fløj er negativt stemt overfor Kina, mens den blå fløj er mere positivt stemt. Spørgsmålet om tilhørsforholdet til Kina var det største emne i valgkampen til det nyligt overståede valg, hvor den grønne fløj med præsident, Tsai Ing-wen, i spidsen vandt en komfortabel sejr.

Taiwans særlige forhold til Kina betyder også, at landet skal navigere på en særlig måde i forhold til resten af verden. For eksempel fortalte Bo Mønsted os, at Taiwan ofte inviterer parlamentsmedlemmer fra andre lande til at komme på besøg (det så vi blandt andet for nyligt med Pia Kjærsgaard), de kan nemlig ikke invitere ministre fra lande, der ikke anerkender dem som selvstændig nation.

Derudover giver Taiwan nødhjælp til en række små lande og ø-stater, som til gengæld anerkender dem frem for Kina. Det er dog ikke realistisk at landet bliver anerkendt som selvstændig nation af større lande indenfor en overskuelig fremtid. Det skyldes blandt andet, at både Kina og Taiwan nægter at begge lande kan anerkendes som selvstændige på samme tid.

Til sidst snakkede vi en del om journalisters forhold i Taiwan. Landet har nemlig både en høj pressefrihed og en relativt lav korruption. Der findes eksempler på at medier er i lommen på Kina, men det er mere eller mindre alment kendt, hvilke medier der er det, og derfor er det ikke et stort problem. Korruptionen er landet kommet til livs ved at uddele høje straffe til blandt andet tidligere præsidenter og højtstående embedsmænd.

Public Service Television

Andet stop på turen var hos PTS - Public Television Service. PTS er Taiwans pendant til DR, dog er det forholdsvis meget mindre. Selskabet er 21 år gammelt, de har 3 kanaler og 900 ansatte.

Vi blev ved indgangen bedt om at tage vores masker på på grund af coronavirusudbruddet. Herefter blev modtaget af chefen for PTS, som viste os rundt på mediet. Han startede med at føre os op, til der hvor producerne og teknikerne sad og styrede deres version af TV-avisen, der var i fuld gang med at blive optaget.
På PTS sender de nyhedsudsendelser 5 gange dagligt, og den sidste bliver sendt kl 24.00.

Efter besøget hos de tavse nyhedsmedarbejdere blev vi ført ud i et åbent kontorlandskab, hvor de resterende medarbejdere var spredt udover 2 etager. Her var både breaking og nyhedsredaktion, men også mange andre redaktioner. PTS har også længere formater og en youtubekanal, så vi blev introduceret til en masse forskellige medarbejdere.

Sidste stop på rundvisningen var hos redaktionen for borgerjournalistik, hvor de fortalte, hvordan de forsøger at inddrage borgere i deres daglige nyhedsdækning - både i forhold til valg af emner og kilder - lidt ala nyhedsnetværket på P3.

Efter rundvisningen blev vi ført ind i et lokale, hvor vi blev præsenteret for PTS, og for det indhold de tilbyder på mediet.

Den daglige nyhedsproduktion minder i formen meget om den måde, man gør det på på DR. Nyhedsindslag er bygget op efter den samme opskrift, som vi gør herhjemme. De viste os bl.a. et indslag om corona, og om at Taiwan er det første land i Asien, som tillader homoægteskaber - alle de indslag vi så, var fra deres engelske version af nyhedsudsendelserne, som er tiltænkt det mindretal i landet, som snakker engelsk. Indslagene bar præg af forskellige dækbilleder, cases, partskilder, og eksperter.
De har dog lidt anden måde at præsentere indslagene i studiet. På PTS arbejder man med greenscreens i studiet og derved en masse effekter. De viste os et indslag om en atomreaktor, og for at forklare hvordan en reaktor fungerede, indsatte de en animation af en isotop, som indkapslede værten, og "førte hende under jorden", derved inddrog de altså værten i en slags explainer.

På PTS har de 3 kanaler - deres hovedkanal, en til børn og en til sport. Her bliver der bl.a. vist talkshows, debatter, men de har også stor fokus på at dreje linsen ud mod resten af verden. De viste os blandt andet små dokumentarfilm om IS, om flygtningestrømme til Europa, og om hjælp til ældre i Danmark.

PTS er den første uafhængige offentlige tv-station, altså er der ikke nogle fra myndighederne, som bestemmer, hvad der skal produceres på kanalen. Men da vi spurgte ind til deres uafhængighed, var der dog delte meninger blandt dem, som deltog ved mødet. Der blev sagt, at regeringen kan blande sig, men mediet er stadig dét i landet, som folk stoler mest på. De sagde derudover, at de har nogle retningslinjer omkring objektivitet, dvs at de på bedst mulig måde forsøger at have kilder, som både er for og imod.

På PTS forsøger de at få fat i flere af de unge i landet, og derfor har en praktikant lanceret en youtubekanal, hvor han fortæller om bl.a. Hongkong. På youtubekanalen arbejder han med at bryde med de journalistiske normer, og formen er lidt ala videoer på mediet Vice, fortalte han. På kanalen bliver der gjort meget ud af det grafiske, og han gør brug af explainer elementer, så journalistikken bliver nemmere at tilgå for folk, som ikke dagligt følger med i nyhedsstrømmen.

Med youtubekanalen vil de forsøge at nå bredere ud, fordi der mangler seere til PTS. De ville ikke fortælle, hvor mange seere de har, men de sagde, at der ikke er mange, som ser det, men nok. En af grundene til de manglende seere er, at man taiwanere gerne vil høre sensationelle nyheder, og det er ikke sådan journalistikken bliver præsenteret på PTS.

PTS er relativt underfinansieret, og derfor har de ikke råd til korrespondenter flere steder i verden. Men de samarbejder med folk i Kina, og de har sendt 30 af deres egne folk til Hongkong under demonstrationerne. De har et stort fokus på at være internationale, derfor har de både nyhedsudsendelser på engelsk, indonesisk og vietnamesisk. Værterne i nyhedsudsendelserne er meget polerede, og de ligner nærmest modeller, hvilket er meget normalt i store dele af Asien.

Ved afslutningen af besøget begyndte de at stille spørgsmål indtil vores nyhedsformidling, og hvad vi har fokus på i mediebranchen i Danmark. De ville meget gerne se noget af det, vi producerer i Danmark, men der måtte vi sande, at vi på DR ikke har nyhedsformidling på Engelsk.

Vi sagde farvel. Maskerne kom af, og vi susede ned i metroen for at nå næste stop på turen, The News Lens.

The News Lens

Dagens sidste stop var The News Lens. Her mødtes vi med to journalister, der producerer de engelske artikler til websitet samt redaktøren for mediet. The News Lens er et digitalt medie, der primært producerer journalistik skrevet på kinesisk, og som har til formål at producerer relevant og vedrørende journalistik. Derfor har de også mottoet: "News worth knowing, voices worth sharing".

The News Lens blev etableret i 2015, og er derfor stadig et relativt nyt medie. Dengang forsøgte man at ramme unge læsere "millenniums", men efterhånden har man fundet ud af, at dem man rent faktisk fanger er de lidt ældre og mere etablerede læsere. Fælles for begge type læsere er, at de er moderne og søger journalistik der er dybdegående og indeholder perspektiver. Derfor har The News Lens stor fokus på at lave vedrørende journalistik, og mindre fokus på at komme først med en nyhed.

Det er muligt for The News Lens at lave den slags journalistik, da det er et uafhængigt medie. Der er private investorer i mediet, hvilket gør det muligt for mediet at bruge deres ressourcer som de har lyst. Dog kæmper de stadig en kamp med at blive beskyldt for at få penge fra kinesiske firmaer, selvom de selv er meget pro Taiwan. Generelt er det svært at være et fuldstændigt uafhængigt medie i Taiwan, da Fastlands Kina blander sig i mange sager - især i forbindelse med politiske valgkampe.

The News Lens er optaget af konstruktive nyheder, og de vil hellere bruge længere tid på at producere en nyhed, hvor alle sider af sagen er fortalt. De stræber efter at være objektive, men de lægger ikke skjul på, at de ikke støtter op om et Kinastyret Taiwan.

Daphne fra The News Lens står for den engelske sektion. Hun er født og opvokset i New York, men hendes familie er fra Taiwan. Hun fortalte os mere generelt om, hvordan det er at være journalist i Taiwan kontra i New York. Lønnen er meget lav, og det er en stor bekymring at få økonomien til at hænge sammen og samtidig bo i Taipei. Vi havde en lang snak om vores danske arbejdstider, og her var både Daphne og redaktøren meget overraskede over vores korte arbejdsdage. I Taiwan er det velset at blive på kontoret længe, også selvom arbejdsopgaverne ikke nødvendigvis rækker til det.

(Lørdag)

<u>The Taiwan Take</u>

The Taiwan Take er en podcast-serie, som tager fat i nationale og internationale emner, der påvirker Taiwan. De har blandt andet vendt kinesisk infiltrering og propaganda, handelskrigen mellem USA og Kina, valg i Taiwan og national sikkerhed. Hvert afsnit bygger på, at en ekspert og garvet journalist deler viden om et emne med målet om at give en større forståelse.

Podcasten høre under Ghost Island Media, som også producerer to andre podcast-serie/ programmer - *Waste Not Why Not* og *大麻煩不煩 - Store problemer*.

Vi havde en aftale med Emily Wo, der er Co-founder af Ghost Island Media.

Planen var, at vi skulle tale med hende, om hvorfor de har valgt at starte en engelsksproget podcast om Taiwan, hvilke overvejelser har de haft - hvorfor ligger den på Spotify, hvorfor kilder uden for Taiwan, er der et publikum -, og hvordan klarer podcast sig som fænomen i Asien.

Da Emily var i USA, mens vi var i Taiwan, aftale vi at tale sammen over Skype.

Da vi dog kom til dagen, havde vi problemer med at få fat i Emily. Efter flere forsøg gav vi op og ventede på, at hun skrev tilbage. Det viste sig, at hun havde regnet forkert i forhold til tidsforskellen og sad midt i et interview i det, vi prøvede at få fat på hende.

Det var ikke muligt for os at finde et nyt tidspunkt, som både passede hende og os. I stedet har vi holdt kontakten ved lige og prøver at få en ny aftale med hende, selv om vi er kommet hjem fra Taiwan.

Dag 2: University of Taipei, Nicola Smith og Will Yang

<u>University of Taipei</u>

I bygningen for Social Science mødtes vi med centerleder Dr. Linlin og lektor Adrian Rauchfleisch. De er begge på universitets afdeling for journalistik, og i dagens anledning havde de taget tre studerende med, der alle er i gang med deres master. Ved siden af studiet arbejder de alle på tre meget forskellige medie - et public service media, en uafhængig tabloidavis og den sidste fra en uafhængig avis men med interesse for mere analyserende stof.

I Taiwan er det normalt, at man uddanner sig som journalist frem for at starte helt grøn på en redaktion og arbejde sig op. De tre studerende havde dog erfaring med branchen, inden de begyndte på deres master. En af dem havde rejst flere steder i udlandet og skrevet artikler for større aviser.

For at gå på denne uddannelse var der ikke et krav men en klar fordel, hvis man som studerende kan forstå kinesisk. Størstedelen af fagene bliver nemlig undervist på mandarin. Enkelte dag kan dog være på engelsk og det samme gælder tekster. Dr. Linlin fortalte blandt andet, at hun ofte benytter original tekster selv om de er på engelsk. På grund af sprogbarrieren er langt de fleste studerende enten fra Taiwan, Kina eller etniske kinesere, som er flyttet til andre lande for et eksempel USA. De har dog enkelte studerende fra Holland og Tyskland.

Efter Taiwan blev et demokrati og havde sit første fri valg i 1996, kom der en større efterspørgsel på journalister, fortalte Dr. Linlin os. Det har dog været muligt at uddanne sig til journalist i 30/40 år i Taiwan, og der findes flere universiteter, hvor man kan tage uddannelsen. Inden

I løbet af mødet talte og sammenlignede vi, hvordan journalistuddannelsen er i Danmark og Taiwan. Ud fra vores erfaringer fra studiet minder opbygningen meget om hinanden. Deres undervisning er

opdelt i praktiske fag og teoretiske. De har blandt andet skriveværksted, researchmetoder og datajournalist. Det er dog ikke gratis at tage en uddannelse i Taiwan, men man kan søge om støtte.

Meget naturligt kom vi også ind på forskellige typer medier i henholdsvis Danmark og Taiwan, mediesystemerne samt hvad de helt store problemer er for journalister til hverdag - både i Taiwan og Danmark.
I modsætning til Danmark har Taiwan ikke på samme både regionale medier. Øen er så lille, at alt er nationalt.
Da vi nærmere os 'hverdagens problemer' var de tre studerende, som vi måtte, meget klare om, hvad de synes: Hastighed. Det går for hurtigt og alt er breaking. Lektor Adrian Rauchfleisch fortalte også i den forbindelse, at meningsmålinger er meget stort - og det kan være forskelligt fra person til person, om man ser det som et problem.

Kort kunne vi også blive enige om, at der ligesom i Danmark, er lav tillid til journalister og politikere i Taiwan. Herhjemme ligger journalister og politikere ofte i bunden lige efter bilsælgere, og nogenlunde samme billede kunne Adrian Rauchfleisch bekræfte for Taiwan. Modsat vores erfaringer møde mange af de studerende i Taiwan derfor kritik fra deres familie, når de fortæller, at de vil læse journalistik.

I Danmark har vi en tanke om, at journalister skal være objektive, og derfor hører man til tider, at man som journalist i Danmark skal passe på med at være "for" politisk på sociale medier. I Taiwan er opfattelsen helt anderledes. Her må en journalist meget gerne udtrykke sig, og på mediet Lion følger mennesker bestemte journalister ud fra, hvad de deler og samler på af artikler. Her er fokus i højere

grad, at journalister skal være balanceret.

Nicola Smith, Asien korrespondent, The Telegraph

Vi mødtes senere på dagen med The Telegraphs Asienkorrespondent Nicola Smith. Nicola har bosat sig på Taiwan og er den eneste, som The Telegraph har udstationeret i Asien. Hun skriver artikler og laver en smule video og podcast ved siden af. Vi var især nysgerrige på, hvordan det er at dække et så stort område som Asien og på forskellen fra at være i de lande, man skriver om, fremfor at skrive om dem hjemmefra.

Som Asienkorrespondent rejser Nicola meget rundt til blandt andet fastlandet Kina, Hongkong, Indonesien, Filippinerne og Nordasien. Hun fortæller, at det ikke er noget problem at være journalist og reportere fra Taiwan, men at det derimod kan være en hårfin grænse at reportere fra Kina og indien, fordi de i langt højere grad kontrollerer det indhold, man producerer samtidig med, at de let kan smide én ud, hvis man skriver noget, de ikke vil have. I Indonesien kan det være svært at komme ind, fordi de ikke kan lide journalister. Nicola havde en veninde, der skrev om Kashmir og som var tæt på at blive smidt ud fordi de ikke synes, hun skulle skrive om det.

Vi spurgte, om hvordan hun finder historier i Taiwan og generelt starter sin dag. Hun arbejder syv-otte timer om dagen, og starter typisk de første to timer af dagen ud med at kigge på sociale medier og andre medier for at skabe et overblik over, hvad der sker i andre lande. Det er meget på markeder, Nicola snakker med folk og opsnuser sine historier, men da hun ikke taler mandarin, kan det være

svært. Hun må ofte bruge tolke og brugte det også, da hun for nylig dækkede valget i Taiwan. Det er derfor en stor fordel at kunne tale sproget og Nicola er også i gang med at lære det.

Nicola fortalte, at det for tiden er meget frustrerende at dække Asien fordi hun næsten kun skriver om Covid-19 og fordi det er svært at rejse rundt og dække de forskellige lande. Da der ikke er så mange andre journalister i Taiwan, arbejder Nicola ikke så meget sammen med nogen her, men i Kina og Indien gør hun, og det gør at hun for tiden heller ikke ses med andre journalister.
Hun laver omkring fem historier om ugen og cirka én og en breaking om dagen. Mens coronavirusset står på, kan hun lave helt op til ti historier om dagen om dagen samt liveblog.
Vi spurgte, hvad forskellen er på at være der, hvor hun skriver fra fremfor at skrive historien fra et andet land. Nicola var i Hongkong under de store optøjer og var med til at dække situationen der. Hun fortalte, at der er en stor forskel på at være i det land, man skriver om fremfor at sidde hjemmefra og skrive historien, fordi man i langt højere grad forstår, hvad der foregår og også får flere følelser og stemmer fra befolkningen i spil. I forhold til Hongkong sagde Nicola, at det var nødvendigt at være der for virkelig at forstå det. Hun arbejde tæt samme med lokale for selv bedre at forstå, hvad der skete og for at have styr på sikkerheden. Selvom man kan se og høre meget på de sociale medier, er det begrænset og kontrolleret, hvad der kommer ud og på den måde fornemmer man ikke samme frygt og får ikke det samme indtryk at situationen, fortæller Nicola. Hun prøver at få engelske vinkler ind i sine historier.

Will Yang, undersøgende journalist, The Reporter
https://www.twreporter.org/
Om aftenen mødtes vi med Will lokal bar og drak en øl, mens han fortalte om sit arbejde. Will arbejder som journalist på The Reporter, et UNGT taiwanesisk undersøgende medie. The Reporter udkommer kun på kinesisk, dækker ikke dagsnyheder og udgiver heller ikke med artikler hver dag. De laver længere artikler, som kræver mere tid og research. Der er ikke forskellige afdelinger på The Reporter, de arbejder mere med temaer såsom Hong Kong og COVID-19.

De benytter grafik og video til at fortælle og understøtte deres historier. De har også lavet et spil om sundhedssystemet i Taiwan. Will fortalte at deres artikler tit kunne være lidt lange og svære at læse, derfor prøvede de at inkorporerer andre elementer for at gøre det "lettere" for læseren. The Reporter er et selvstændig medie, de tjener ikke penge på reklamer, men private donationer. De er meget progressive og tager gerne et standpunkt i samfundsdebatten - de støtter LGBT rettigheder, homoægteskaber og taler for legislation af marihuana.

En af The Reporters helt store historier omhandler fiskeri industrien og hvordan indonesiske arbejder nærmest bliver behandlet som slaver på bådene. Historien er et mege godt eksempel på The Reporters arbejdsmetode. Det var en historie som tog langt tid at skrive og indeholdte mange dokumenter, som skulle graves frem. https://www.twreporter.org/a/slave-fishermen-human-trafficking-gcs-english
Historien skabte meget opmærksomhed og fik både Taiwan og Indonesiens regering til at reagere.

Will fortalte os også om medielandskabet i Taiwan. Han synes at de taiwanske medier havde en tendens til at fokuserer på omsætning og økonomi. Nyhederne er præget af click-bait og et forsøg på hele tiden at være sensationelle. Også nyhederne på tv har en tendens til at være mere underholdende end egentlig informerende. Will ser mere på neutralitet som et princip end en regel i Taiwan.

Will fortalte også om livet som journalist i Taipei. Det er ikke altid lige nemt. Lønnen er ikke særlig god og Will ville ikke kunne forsørge en familie og samtidig bo i Taipei - det er simpelthen for dyrt. Der mangler generelt penge i mediebranchen og derfor mener Will heller ikke, at der er så meget graverjournalistik, som den The Reporter laver, der er ikke råd til at prioritere det. Vi spurgte også ind til forholdet med Kina. Det er skræmmende at tage til Kina, som fri journalist og man skal passe på, men det er samtidig vigtigt at fortælle historier fra brændpunkter som Hong Kong. Det forsøger The Reporter at gøre.

Dag 3: Taiwan Today og Reporters Without Borders

Taiwan Today og Taiwan Panorama

Vi besøgte Taiwan Today og Taiwan Panorama. To magasiner, der begge bliver udgivet af det kinesiske Udenrigsministerium. Magasinernes sigte er at gøre resten af verden opmærksom på positive nyheder og udviklingen i Taiwan. Derfor udgives Taiwan Today også på ti forskellige sprog. Udgivelserne bliver blandt andet uddelt på ambassader, og Taiwan Today har få abonnenter.

Besøget blev indledt med to præsentationsvideoer, der er gode billeder på, hvordan Taiwan ønsker at blive opfattet internationalt. Første video var om den smukke, taiwanske natur. Anden video handlede om innovation inden for sundhedssektoren, og hvordan Taiwan arbejder for at forbedre den globale sundhed.

Efterfølgende stod den på en rundvisning, hvor vi blandt andet så et storkontor inddelt i båse alt efter, hvilket af de ti sprog journalisterne oversatte på. På grund af det store fokus på international udbredelse, er de fleste af reporterne ikke uddannet journalister, men inden for sprog.

Derefter mødtes vi med den stedfortrædende direktør i Udenrigsministeriets Internationale Informationsservice i Taiwan, som fortalte om Taiwan Today og de informationsmæssige udfordringer, afdelingen står overfor.

Han fortæller, at Taiwan er et land med høj pressefrihed, lav kriminalitetsrate, og hvor det er bekvemt og nemt at leve. Det er generelt en vigtig del af Taiwans selvfortælling at være 'convenient', og derfor har vi undret os over, at der ikke er flere skraldespande i bybilledet. Til det forklarede direktøren, at de har skabt et affaldssystem, hvor man som borger selv skal betale og skille sig af med skraldet, og det giver altså en mindre mængde skrald og dermed et mindre behov for skraldespande.

Som beskrevet er Taiwan Today et statsejet medie. Da vi spørger ind til, hvordan de forholder sig til negative historier og kritik af Taiwan, svarer de, at der findes så mange medier i landet, at de ikke mener, at det er deres opgave at tage sig af de negative historier. Det er simpelthen ikke derfor, de er sat i verden, fortæller de ærligt. De siger dog, at de forsøger at spinne negative historier til noget godt i et forsøg på at 'sælge' Taiwan til resten af verden. Men Taiwan Today er meget opmærksomme på ikke at udgive noget, der virker 'propaganda'-agtigt, fordi det vil gøre dem til et utroværdigt medie.

Vi fik også mulighed for at spørge ind til deres forhold til Kina. Hos Taiwan Today er den officielle holdning, at det nuværende 'et land - to systemer' er ønskværdigt, og som medie skriver de kun positivt om Taiwans forhold til Kina. Direktøren fortæller, at Taiwan er et uafhængigt land, og det kun er landets navn, der er kinesisk (Taiwan Republic of China). Derfor ønsker de ikke at være med til at lægge et politisk pres på, at navnet skal ændres. Det skyldes to ting. For det første mener de, at der i forvejen er rigeligt med uafhængige medier, der gør det. For det andet kan det skaber problemer med deres forhold til Kina.

<u>Reporters Without Borders</u>

Vi besøgte Reporters without borders, hvor vi snakkede med Cédric Alviani, som er afdelingschef for deres Østasien-afdeling i Taiwan. Afdelingen er forholdsvis ny, da den åbnede i sommeren 2017 – og er Reporters without borders første afdeling i Østasien.

Organisationen har deres hovedkontor i Frankrig, og flere andre afdelinger er fordelt rundt omkring i hele verden. Desuden har de mere end 150 korrespondenter, der rapporterer fra forskellige steder i verden.

Organisationens hovedformål er at forsvare pressefrihed og informationsfrihed i verden.

Cédric Alviani der var med til at åbne afdelingen fortæller, at de valgte at åbne endnu en i netop Taiwan, fordi det ligger godt i forhold til at kunne kommunikere med resten af Asien. Formålet er netop at kunne kommunikere med blandt andre Japan, Korea, Hong Kong og Kina og forbedre deres journalistiske samarbejde landene imellem. Desuden skulle de ikke spørge regeringen om lov, da Taiwan har haft 30 år som et demokratisk samfund og desuden har en relativ høj pressefrihed. Derfor står de godt stillet til at kunne huse organisationen, fremfor hvis de ville åbne et i eksempelvis Fastlandskina.

Formålet i organisationen, at forsvare pressefriheden og informationsfriheden, viser sig på adskillige måder i deres hverdag. For alle deres opgaver går i bund og grund ud på at arbejde for dette, fortæller Cédric os. De arbejder på at lave modeller til, hvordan pressefriheden kan se ud i de forskellige lande, så de passer til den individuelle regering og det individuelle samfund. Desuden har de stort fokus på at hjælpe journalister, der på den ene eller anden måde er kommet i klemme grundet deres journalistiske arbejde. Ofte ved hjælp af at researche, skrive erklæringer og oversætte for dem, så de ikke bliver unødigt straffet for at gøre deres job eller gå imod en regering eller et styre.

Vi snakkede med Cédric om, hvad deres specifikke opgaver i den Taiwanske afdeling består af for at få et bedre indtryk af deres hverdag på kontoret. Og udover at engagere sig i demokratiet – bruger de meget tid på at oversætte, researche, være i kontakt med regeringen, skrive rapporter om diverse asiatiske lande og have debatter om, hvorvidt der er kontrol af information i forskellige lande og områder. Et land de især bruger midler og tid på at tjekke op på er Kina.

Der er også et stort fokus på at kæmpe for bedre vilkår for journalistikken, og her sørger Reporters without borders for at italesætte de problemer, der er. Afdelingen i Taiwan skubber til regeringen og er i kontakt med Taiwans præsident, for at hun skal tage ansvar og komme med løsninger for at forbedre journalistikken og vilkårene for den i landet.

Dag 4: Taiwan News, Sun Yat-sen Memorial Hall og Audrey Tang

Taiwan News

Sun Yat-sen Memorial Hall

Vores besøg på Sun Yat-sen museet startede med en ceremoni, som kan sammenlignes lidt med vagtskiftet foran Amalienborg. Her gik tre vagter i takt frem mod to andre vagter, der stod vagt foran en stor statue af Sun Yat-sen (ses på billedet). Efterfølgende lavede vagterne forskellige synkrone bevægelser med deres gevær, for så til sidst at udvandre fra den store hal.

Sun Yat-sen betragtes som Taiwans fader, eller faderen til det moderne Kina. Han var den første præsident for Republikken Kina, der blev grundlagt i 1912, senere var han med til at stifte partiet Kuomintang, der er oppositionsparti i Taiwan og ønsker en genforening med Kina. Sun blev i en alder af 14 år taget med til Hawaii af sin bror. Han kom fra en fattig familie, og påbegyndte i sin tid på Hawaii uddannelse i vestlige skoler. Han drog senere videre til Hong Kong, hvor han læste medicin. Sun Yat-sen blev født i 1866 og døde i 1925, 58 år gammel. Frem til 1949 kontrollerede Republikken Kina flere steder på fastlandet, men består i dag kun af Taiwan eller Formosa som øen tidligere hed. Suns eftermæle er primært udviklingen af hans politiske filosofi ”tre principper for folket”, som er betegnet ved nationalisme, demokrati og velfærd. En filosofi, der skulle få Kina til at blive en fri og velstående nation.

Efter at have set ceremonien, blev vi af vores guide vist hen i en lille biograf, hvor vi så en film om museet.
Museet blev bygget i årene 1964-1972, og hører under kulturministeriet i Taiwan.
Museet bliver med sin store have på 11 hektar brugt til flere udendørs kulturbegivenheder, og udstiller blandt andet historisk kunst og skrifter fra Sun Yat-sen.
Derudover er der også en udstilling med hans livshistorie og hans aktiviteter i Taiwan.

Ydermere har museet også en større arena, hvor der bliver afholdt koncerter, teater og ceremonier. I arenaen er der plads til over 2500 mennesker. Hver weekend bruges museet også til at afholde seminarer for akademikere, der kan komme og høre oplæg fra diverse professorer osv.
Museet betragtes som det største sted i Taiwan, hvor befolkningen kan dyrke kulturlivet.

Efter filmen fik vi en kort rundvisning på en af udstillingerne. Her fik vi blandt andet vist en stor tavle med en skrift om, hvordan Taiwans demokrati er udformet. Vores guide fortalte også at solen i landets flag kommer fra revolutionsflaget, som også ses i logoet for Kuomintang.

Audrey Tang, Digital Minister

Efter fire meget lange og ekstremt kompakte dage nåede vi til det møde mange af os havde glædet sig mest til. Nemlig mødet med Taiwans overminister for digitalisering Audrey Tang.
Mødet varede omkring 2,5 timer og vi talte om mange forskellige ting. De tre store og mest interessante punkter vi kom ind på var nok, kommunikationsstrategi, fake news og digitalt demokrati.

1. Kommunikationsstrategi

Audrey Tang forklarede hvordan man kommunikerer til borgerne i Taiwan omkring corona virussen. Det var meget anderledes end herhjemme. Den måde man gør det på er ved at sundhedsministeriet har fundet en hund som så er deres talsmand. Så hver gang at folk skal lærer hvordan man vasker hænder rigtigt så er det hunden som viser dem hvordan man vasker hænder. De lægger også billeder op med sundhedsministeren sammen med hunden som holder taler sammen om corona. En kommunikations strategi som for, jeg tror, alle i rummet virker ekstrem underlig og helt sikkert ikke vestlig. Men man kan ikke augmentere imod at strategien har virket. Sundhedsministerens approval rating var på 98% og der er næsten ingen smittede af corona i Taiwan.

2. Fake News

Der er i Taiwan som i resten af verden kæmpe problemer med spredningen af fake news. Men i Taiwan har man ikke store problemer med trolle eller russiske hackere. I Taiwan har man problemer med Kina. Audrey Tang beskrev Kinas fake news strategi som at Kina forsøger at få alle borgere i Taiwan til at stille spørgsmålstegn ved demokrati. Det kan fx være ved at sprede rygter om at der er ved at blive indført love som gør at man ikke selv må vælge hvilken frisure man vil have. Den historie blev i hvert fald en af de mest trendede delinger på Taiwans sociale app Line en uge før vi ankom. Det som det digitale ministeriet har gjort, er at have ansat en masse komikere som altså står til rådighed til at lave jokes omkring det fake news som bliver delt. Det vil sige at en komiker får et fake news post og skal så udvikle noget sjovt på det post og han har kun et par timer. For det post han finder på skal deles så hurtigt som muligt. Da Idéen er at komikerens post så bliver delt mere end det originale fake news post. Og igen så virker det vildt godt fortæller Audrey Tang. Det største problem er dog at komikerne er vildt dyre.

3. Digitalt Demokrati

Audrey Tang fortalte os at Taiwan er i gang med at gentænke den måde demokratiet fungere på. Efter som at Taiwan er et meget ungt og nyt demokrati føler Taiwan at de har mulighed for at indføre et demokrati som er nyere og smartere end vesten har. Hun mener ikke at de er nået i mål endnu og Taiwan ser stadig op til mange vestlige demokratier men en af de måder Taiwan prøver at tænke anderledes er med et ekstremt fokus på direkte demokrati. Til sidste valg (2019) blev der stemt om præsidenten men også 45 nye lovforslag. Det gør Taiwan for at styrke deres demokrati. En ting som

overraskede os var dog hvordan de stemmer. Man kan stemme enten på sin computer med hjælp af deres NemID eller per SMS. Samtidig så er brugerforslag en hel integreret del af parlamentet da der bliver produceret nye borgere forslag en gang om måneden som man kan stemme om. Alt i alt var denne måde af gentænke demokratiet på ved hjælp af teknologi ekstremt spændende.